

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Invste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 7. Reprehensiones prudentes, ac mansuetas esse oportere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](#)

fed etiam, ut ex Dionysio Carthusiano docet Molanus: *In Capitulis Religiosorum, antiquam culpe recognoscantur, seu proclametur, fit lectio in Martyrologio, quatenus fratres*

Molanus
I. de Mar-
tyrolog.
cap. 14.

Martyrum Sanctorum exemplo ad patientiam animentur, etiamsi absq; sua culpa redarguantur, aut proclamentur. Facit ergo reprehensio etiam de ea re, quæ culpabilis non est, ut Martyribus innocenter passis similes redamur; si Martyrum exemplo eam patienter perferamus.

§. VII.

Reprehensiones prudentes, ac mansuetas esse oportere.

Ob hanc caussam vir prudens & disciplinatus non murmurabit correptus. At quemadmodum difficillime sanantur, qui sui sensu carent in morbo, velut lethargici ac phreneticci; ita tardissime reuocantur ad bonam mentem, qui non agnoscant sua vitia. Hinc peruersi difficile corriguntur. Magna igitur ars est tractare tales, atq; eis sua vitia ostendere, postea curare. *Quo pacto reformaretur, & rursus aliquid fieret id, quod vehementer medelam reijceret, tamquam inobediens, & quod minimè propter longi temporis superbiam corrigi posset?* ait S. Gregorius Nazianzenus.

Nempe

S. Greg.
Nazianz.
orat. de
Patcha.

Nempe ut mansueto & humano curationis modo ad correctionem induceretur, cum neque ramus incurvus subitam inflexionem, & producentis manus violenter ferret, citiusq₃ frangeretur, quam dirigeretur. Neque equus ferox & adultus, absque assentatione & demulSIONE frenisciperet, tyrannidem. Ut ergo correptionem fiat correctio, nec qui corripitur, patientia; nec qui corripit, clementia debet obliuisci. Nam qui correptus statim fugit, exosus admonitionem, perinde facit, ac si sectus a medico, continuo offensus aufugiat, non expectans ut obligetur, & oblinatur vulnus, ac mitigetur. Nam is, quod dolet, iam passus, quod opem confert, non vult experiri. Ad corrigentes autem quod attinet, eos ipsos corrigit, aut monet his verbis D.

S. Chrysostomus. Non videtis medicos, quando urunt, vel secant aliquos, cum quanta lenitate ad Hebr. opus curationis exercent? Multò amplius corripientes oportet hoc agere. Etenim correptionem & igne & ferro vehementius operatur, & resiliere facit eos, quibus offertur. Hac circa agrum medici etiam student primum, quatenus possint agrum facere, sectionem & quanimitate tolerare: & quantum possunt, leniter agunt, & aliquantulum requiescentes agrum faciunt recreari.

ari. Sic ergo oportet correptiones efficere, ut & qui corripiunt, non resiliant, ac si eos iniuriari proueniat, ac si percuti, non debent abhorrire. Nam qui secantur aduersus eos, à quibus secantur, multa reclamant, sed illi nihil impediuntur, sed tantum agrotantium consulunt utilitati & hospitati. Sic etiam hic cuncta gerenda sunt.

§. VIII.

Mirum amari laudatores, & vitari reprehensores, cum contrarium fieri oporteret.

Ita quidem constituti debent esse, qui reprehendendo alios corrigit; at qui corrigitur, reprehensores pluris debent facere, quam laudatores, à quibus plerique plausum captant. Si & animi voces intelligemus, nempe coruorum, graculorum, ait Dio, Dio orat. atque aliorum animantium, nempe ranarum,^{66.} aut cicadarum, hanc dubie & horum vocibus animum admireremus, quidnam de nobis dicere graculus volans, aut pica, & quam de nobis haberent opinionem? Felicitas ergo quadam est, quod non intelligimus. Quot vero homines ranis sunt insipientiores & graculis? Et quam pauci sunt, qui laudant? quam multi, qui vituperant? Ex illis autem paucis, qui humanæ gloriae theatrum conficiunt, quam viles,